

Vítězstvo Srdca

CHOĎTE DO CELÉHO SVETA

Rodina Panny Márie

2013 (III) / č. 92

*„Pán Ježiš nám dá pocítiť radosť z toho,
že sme jeho učeníkmi, že sme jeho svedkami.“*

Pápež František 28. apríla 2013

Povolani svedkovia viery

Zmŕtvychvstalý Pán dal svojim apoštolom krátko pred nanebovstúpením veľké misionárske poslanie: „Chodte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu!“ (Mk 16,15) Apoštoli si boli vedomí toho, že ich Ježiš osobne povolal, on im dal plnú moc a urobil ich schopnými slobodne – „vhod i nevhod“ (2 Tim 4,2) – vydávať svedectvo o tom, čo od svojho Božského Majstra počuli a čo videli.

Tak sa z nich a z mnohých ďalších, ktorí prišli po nich, stali „rybári ľudí“.

*Silou Ducha Svätého a zázrakmi, ktoré Boh vykonal,
sa im pre Krista podarilo získať ľudí dobrej vôle.*

*M*isionárskym pôsobením svätého Pavla, apoštola národov, sa zvestovanie viery dostalo do Ríma a až „po samý kraj zeme“ (Sk 1,8). Pápež Benedikt XVI. v Roku svätého Pavla 2008/2009 povedal: „Vzkriesený Kristus oslovil Pavla na ceste do Damasku a urobil z neho pravého apoštola. Pravda, ktorú zakúsil pri stretnutí so Vzkrieseným, mu zaslúžila nemálo boja, prenasledovania, utrpenia. Ale v hĺbke ho motivovalo to, že je milovaný Ježišom Kristom, a túžba túto lásku odovzdať iným. Pavol bol muž zasiahnutý veľkou láskou a všetku jeho činnosť i utrpenie možno vysvetliť iba vychádzajúc z tohto stredu. Základné pojmy jeho hlásania sú pochopiteľné iba na základe toho.“ ... „Vidíme jeho nasadenie, vysvetliteľné len veľkosťou duše ... s hlbokým presvedčením: Musíme svetu prinášať Kristovo svetlo a všetkým zvestovať evanjelium.“

Ďalej Svätý Otec povedal: „Aj keď je apoštolát svätého Pavla a Dvanástich neopakovateľný, najvnútornejším jadrom poslania zostáva, že aj my veriaci ... sme povolani ... prinášať ľuďom jeho svetlo, jeho pravdu a jeho lásku.“

V každom storočí 2000-ročných dejín Cirkvi sa mnohí muži a ženy osvedčili ako verní svedkovia viery, niektorí až po mučenie. Všetci poznali utrpenie a námahu, no nie všetkým

bolo dopriate uvidieť plody svojho apoštolátu. A okrem toho nie každý z nich bol povolaný, aby ako misionár chodil z mesta do mesta alebo dokonca pôsobil na inom kontinente. Tak to bolo napr. u svätého Filipa Neriho. Zapálený posolstvom a známymi misijnými listami svätého Františka Xaverského, veľkého apoštola Indie a Japonska, aj on túžil byť misionárom v Indii. Avšak jeho spovedník mu jasne povedal: „*Tvojou Indiou je Rím!*“ Poslúchol a stal sa „apoštolom Ríma“.

*T*ento príbeh nám nevedoľak pripomína aj jedného apoštola milosrdenstva 20. storočia, pátra Leopolda Mandiča, ktorý už od mladosti chcel ísť do orientálnych krajín, aby – ako sám hovorí – „*bol činný pri návrate orientálnych národov do Katolíckej cirkvi.*“ Keďže sa pre zdravotné problémy nikdy nemohol stať misionárom na Východe, jeho „misijnou stanicou“ sa stala spovednica v Padove, kde počas štyridsiatich rokov spovedal denne desať až pätnásť hodín. Toto bolestné zrieknutie vždy znovu a vedome obetoval za ekuménu a rád hovorieval: „*Každá duša, ktorá potrebuje moju kňazskú službu, je mojím Orientom.*“

Z neba nechám padať dažď ruží

*N*a prvý pohľad by sa nezdalo, že aj kontemplatívna rehoľná sestra v klauzúre kláštora môže plniť Ježišovo poslanie a misionársky pôsobiť vo svete. No dôkazom, že sa to dá, je mladá Francúzka Thérèse Martin. Ako pätnásťročná vstúpila do karmelitánskeho kláštora v Lisieux a napriek tomu, že kláštor nikdy neopustila, predsa našla cestu ako „vykročiť do celého sveta“. V modlitbe jej Pán ukázal, že aj každodenné malé ťažkosti a zrieknutia sa môžu stať nesmierne vzácnymi, ak ich prijme z lásky a obetuje Bohu. Táto tzv. malá cesta, opísaná karmelitánkou Teréziou, dodnes inšpiruje a povzbudzuje nespočetné množstvo ľudí, ako urobiť z malých každodenných obiet dary pre misionárov tam vonku. Práve svojím životom v karmeli, naplneným modlitbou a sebazapreniami, sa Terézia z Lisieux stala popri svätom Františkovi Xaverskom patrónkou svetových misií a svojimi spismi najmladšou učiteľkou Cirkvi.

Žité evanjelium

*N*áš osobný život je vlastne jediným evanjeliom, ktoré ľudia naozaj „čítajú“. Don Dolindo Ruotolo, kňaz a priateľ Pátra Pia povedal: „*Ježiš, aká veľká je moja zodpovednosť! Moja viera musí osvetľovať ľudí. Vo svete chcem byť tvojím evanjeliom, ktoré bude napísané mojím vlastným životom.*“ Platí to pre nás všetkých – ako pre matku rodiny, tak aj pre politika, ako pre zdravotnú sestru, tak aj pre vrcholového športovca. Veď každý z nás, nech by sa kdekôľvek nachádzal, môže svojou vlastnou žitou kresťanskou vierou dennodenne zvestovať evanjelium, radostné posolstvo nášho vykúpenia. A to často bez slov, len tichým príkladom.

*Z*vestovanie viery môže mať tisíc rôznych podôb a v priebehu jedného ľudského života niekedy nadobudnúť rôzne formy. Klasickým príkladom je Karol Wojtyła, blahoslavený pápež Ján Pavol II. Už ako mladý študent a herec, ako jednoduchý robotník v kameňolome, ako kaplán a kňaz pôsobiaci v pastorácii pre rodiny a potom ako univerzitný profesor odvážne, i napriek prenasledovaniu podával

svedectvo o svojej viere.

Počas svojho viac ako 26-ročného pontifikátu sa Ján Pavol II. stal dôveryhodným svedkom evanjelia dokonca aj pre príslušníkov iných náboženstiev a vierovyznaní. Stal sa pápežom storočia a apoštolom pokoja. Napísal štrnásť encyklík a päťdesiatšesť apoštolských listov. Podnikol viac zahraničných ciest (bolo ich 103 do 130 štátov) ako všetci ostatní pápeži spolu. Precestoval viac ako 247 613 km, a tak obišiel svet viac ako šesťkrát. Keď sa však jeho zdravotný stav stále zhoršoval, pápež Wojtyła „objavil evanjelium utrpenia“. Tento vitálny pápež sa svojim spoluvykupiteľským utrpením, chorobou, bolesťou a namáhavou chôdzou a rečou stal pre mnohých trňom v oku a dokonca žiadali jeho odstúpenie. Pre trpiacich však zostal utešiteľom a nositeľom nádeje až do prelomu tretieho tisícročia, keď na Veľkú noc 2005 tento veľký apoštol národov dokázal udeliť tradičné požehnanie Urbi et Orbi už len nemo, bez slov. To najvzácnejšie duchovné dedičstvo, ktoré nám tento mariánsky pápež zanechal, je jeho zasvätenie sa Panne Márii, jeho Totus tuus.

*„Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi.
Chodte teda, učte všetky národy a krstite ich v mene
Otca i Syna i Ducha Svätého a naučte ich zachovávať všetko,
čo som vám prikázal. Ahľa, ja som s vami po všetky
dni až do skončenia sveta.“*

Mt 28, 18-20

V staronovej vlasti

P. Bonfilius Maria Wagner (1926-2005) nie je mnohým z vás neznámy. On sprostredkoval príchod nášho spoločenstva do Čiech, kde dnes môžeme pokračovať v duchovnom dedičstve, ktoré nám v novohradskom Kláštore Božieho milosrdenstva a na pútnickom mieste Panny Márie, Matky útechy na Dobrej Vode zveril tento páter z rehole servitov, zapálený misionárskym ohňom (porov. Víťazstvo Srdca č. 58, 59).

Spolu so svojim mladším bratom Hansom vyrastal Franz Wagner (civilné meno pátra Bonfilia) v nábožnej sudetonemeckej rodine, ktorá mala malé hospodárstvo v juhočeskom Údolí pri Nových Hradoch. Hoci bol otec zamestnaný ako správca u miestneho grófa Buquoya, Wagnerovci žili veľmi skromne.

Po skončení základnej školy, keďže jeho materinskou rečou bola nemčina, navštevoval malý Franz gymnázium v susednom rakúskom mestečku Gmünd.

Pravidelne musel pomáhať na malom hospodárstve, no nie vždy to robil rád. Matka Katarína ho často upokojovala príslubom púte na Dobrú Vodu. Franz bol veselým chlapcom, usilovným

žiakom, ktorý všetko, do čoho sa pustil, robil so zánietením. Už v týchto rokoch nosil v sebe myšlienku, že by rád vstúpil k servitom do novohradského Kláštora sv. Petra a Pavla, kde často a rád miništroval. Chcel sa stať kňazom, no po obsadení Čiech nemeckými vojakmi sa ocitli uprostred vojny.

Chránený „druhou matkou“

Ako sudetský Nemec musel iba 17-ročný Franz krátko po maturite narukovať a v roku 1944 bol ako vojak wehrmachtu poslaný na východný front. Ako jeden z mála, ktorí z jeho jednotky prežili, tri dni pred skončením vojny, keď utekali pred blížiacimi sa Rusmi, prišiel spolu s jedným svojím druhom do Nových Hradov. Nemeckí vojaci im obom rozkázali vyťahnúť zbrane zo studne na mestskom námestí. Kým boli obaja zamestnaní touto činnosťou, ostatných vojakov wehrmachtu Rusi zajali. Ako zázrakom zostali oni dvaja nepovšimnutí, a tak boli zachránení pred transportom do ruského zajatia.

Po vojne prežívali sudetskí Nemci ťažké obdobie. Tí, ktorí neboli násilne prinútení opustiť svoju domovinu, žili ako občania s obmedzenými právami, takže ani Franz nemohol začať študovať. Matka Wagnerová zomrela po dlhšej chorobe na jeseň 1948. P. Bonfilius o tom neskôr povedal: *„Keď ležala na smrteľnej posteli, povedala mne a môjmu bratovi: ‚Teraz už nebudete mať mamu. Odteraz sa o vás musí postarať druhá matka!‘ A vedeli sme celkom presne, čo tým myslela; nie to, že sa má náš otec ešte raz oženiť, ale že sa o nás postará naša Mater dolorosa, Sedembolestná. A ona to robila a aj to robí... Moja matka silne verila, že Panna Mária nám je vždy nablízku; presne tak, ako bola blízko pri svojom Synovi.“*

V Československu vo februári 1948 prevzali moc komunisti. Zvyšok rodiny – otec Franz st., babka, Franz a Hans sa preto rozhodli tajne utiecť do Rakúska.

Najprv prišli Wagnerovci do Viedne, kde 22-ročný Franz hneď splnil svoje predsavzatie a vstúpil do rehole servitov, služobníkov Panny Márie. Onedlho ho predstavení poslali do noviciátu v Innsbrucku, kde nakoniec vyštudoval teológiu a 25. júla 1953, dva dni pred svojimi 27. narodeninami, bol vysvätený za kňaza.

Z českých a moravských oblastí, ktoré boli osídlené nemeckým obyvateľstvom, bolo v rokoch 1945 až 1947 československými správnyimi orgánmi ako reakcia na vojnové zločiny Nemcov vyhnaných asi 3 milióny sudetských Nemcov. 250 000 ich v krajine mohlo zostať, no mali obmedzené občianske práva. Krivdy, spáchané a pretrpené oboma stranami, dodnes ležia ako ťažký tieň nad vzťahmi oboch národov. Za ich zmierenie sa P. Bonfilius vždy zasadzoval zo všetkých síl. O to dôležitejšia sa dnes ukazuje misia na pútnickom mieste Dobrá Voda, kde chce Panna Mária nadprirodzeným spôsobom potešiť a zjednotiť všetky svoje deti.

„Farár z Tirolska“

Pôsobil ako kaplán v rôznych rakúskych farnostiach a 25 rokov (1965-1991) ako farár a prior kláštora servitov v Innsbrucku. Ľudia si ho všade vážili ako hodnoverného duchovného pastiera, ktorý čerpal z hlbkej dôvery v Božiu dobrotu a milosrdenstvo, aby sa dušiam vždy mohol venovať celou svojou silou a svojou láskavosťou. Jeho zbraňami, ktoré si ako rehoľník vždy a všade nosil so sebou, boli breviár a ruženec. Za jeho neúnavné a požehnané pôsobenie mu bol udelený tirolský záslužný kríž a stal sa všeobecne známym ako „farár z Tirolska“.

Patril k tým, ktorých ako prvých bolo možné stretnúť už skoro ráno na uliciach Innsbrucku, keď sa pešo alebo na svojom bicykli ponáhlal za chorými, aby ich povzbudil. Jeden dobrý priateľ dosvedčil: *„Jeho termínový kalendár bol vždy zaplnený poznámkami o návštevách chorých, o zaopatrovaní zomierajúcich, termínmi spovedania; každá jedna návšteva bola preňho to najdôležitejšie počas dňa bohatého na prácu a modlitbu, dňa naplneného trpezlivým počúvaním a rozdávaním dobrých rád, až kým pátra Bonfilia nepremohol spánok.“* Rovnako ako spovedníka, ktorý často dlhé hodiny sedel v spovednici, si ho vážili aj ako horlivého kazateľa, ktorého slová boli plné dobroty a dôvery, ale – keď bolo treba – boli pre niektorých aj nepohodlné. Hovorieval: *„Viem, že som zodpovedný len pred jedným, a to pred Bohom a pred jeho pravdou!“* Jeho nezištná láska, ktorú vždy bolo cítiť, brala utrpenie druhých za svoje a pomáhala každému bez rozdielu. *„Darujme jednotlivcovi vždy tolko lásky, koľko potrebuje, a nie tolko, koľko si zaslúži. O čo väčší podliak a lump sa v človekovi skrýva, o to viac lásky potrebuje – a ten najhorší potrebuje tú najväčšiu lásku.“*

Už ako diakon sa Bonfilius v innsbruckom kláštore stal prefektom pre mladých študentov teológie. Tí sa mu radi zverovali a hovorili o ňom: *„Konečne niekto, kto s nami hrá futbal!“* P. Bonfilius totiž futbal nielen rád hrával, ale hral aj dobre – a to v habite!

Rekonštrukcia kameňov a obnova srdc

Po páde železnej opony bol P. Bonfilius na vrchole svojho požehnaného pôsobenia a v roku 1991 ho Boh celkom nečakane poveril novou veľkou úlohou. Po mnohých zlých rokoch, keď kláštor servitov v jeho bývalej domovine v Nových Hradoch neslúžil svojmu účelu, ale bol v minulom režime využívaný ako pohraničné kasárne, sa znovu vrátil reholi a bolo potrebné opätovne ho vybudovať, obnoviť a zaplniť novým životom. Hoci to bolo ťažké, P. Bonfilius to vnímal ako Božiu vôľu – zanechať milované Tirolsko so všetkými duchovnými deťmi a napriek veku, v ktorom niekto iný sníva o pokojnej jeseni života, začať ešte raz od nuly!

Sám sa na túto úlohu dobrovoľne hlásil a predstavení rehole ho už v septembri toho roku, aj spolu s tromi spolubratmi, poslali do jeho bývalej českej domoviny, kam sa pre železnú oponu nedostal celých 43 rokov.

Výzva to bola obrovská! Budovy kláštorného komplexu boli tak zdevastované, že prakticky boli neobývateľné. Náklady na ich obnovenie mohla iba sčasti prevziať rehoľa; veď bolo treba reštaurovať aj

okolité kostoly a kaplnky piatich príslušných farností a pútnický kostol Panny Márie, Matky útechy na Dobrej Vode. Tak sa P. Bonfilius vydal na neúnavné žobranie o finančnú pomoc u priateľov a u vyhnaných krajanov v Rakúsku a Nemecku. No predovšetkým musela byť znovu oživená duchovná púšť v srdciach ľudí po štyridsiatich rokoch komunistického režimu. Páter Bonfilius však, žiaľ, nevedel takmer ani slovo po česky. Začal sa teda s pevnou vôľou ako 65-ročný učiť tento ťažký jazyk. Vo svojom úsilí zvládnuť túto reč, aj popri množstve inej práce, sa dostal zakrátko tak ďaleko, že vedel tvoriť aj malé slovné hračky. Vtipne hovorieval: „*Čeština je pekná reč. Má sedem pádov a ja som ten ôsmy!*“ Spočiatku sa rozhodol „*aspoň pozdraviť každého po česky*“. A jeho srdečné a hlasné *Pozdrav vás Pán Bůh!* bolo tým najúčinnjším prostriedkom, ako ľuďom znova pripomenúť Boha. Aby sa duše otvorili a ,vzpriamili, zázračným kľúčom sa aj tu stala prívetivosť a obetavá láska.

*M*ladí (tých mal P. Bonfilius vždy dosť okolo seba), deti a všetci, ktorých oslovil svojou mladistvou a veselou povahou, boli jeho spolupracovníkmi. „*My všetci sme deti,*“ hovorieval, „*a po celý náš život sme Božími deťmi, Boh nás má rád.*“ P. Bonfiliovi ležala na srdci predovšetkým duchovná správa o duše na jeho obľúbenom pútnickom mieste Panny Márie, Matky útechy na Dobrej Vode, kam prichádzalo stále viac českých, rakúskych a nemeckých výletníkov a pútnikov. Tam, aj vďaka stretnutiu s pevne veriacim pátrom servitom, všetci zakúsili utešujúcu, zjednocujúcu a uzdravujúcu prítomnosť Panny Márie, Matky útechy. V čase celého tohto namáhavého začiatku čerpal „služobník Panny Márie“ predovšetkým z modlitby a zo svojej neochvejnej dôvery v orodovanie Božej Matky. Vždy mu pomáhal aj jeho humor, ako aj schopnosť objaviť vo všetkých ťažkostiach niečo dobré; takto si uľahčoval vlastné bremeno, ale aj ťažkosti druhých. Smutného alebo sklesnutého ho videlo len málo ľudí, a preto sa tento jeho prirodzený životný postoj mohol stať vzorom pre iných.

Pri riešení všetkých problémov s duchovnou i materiálnou obnovou kláštora musel páter Bonfilius priniesť mnohé, veľmi ťažké osobné obety. Raz sa stalo, že pri jednej zo svojich prvých svätých omší v Čechách spozoroval istú osobu, ktorá jeho rodine spôsobila veľa utrpenia v čase násilných deportácií sudetských Nemcov z Čiech. „Najradšej by som sa bol hneď vrátil do Innsbrucku, taký ťažký bol pre mňa duchovný boj odpustiť z celého srdca práve tomuto človeku! Ale vedel som, že Božia vôľa s kláštrom v Nových Hradoch sa môže až potom uskutočniť, ... keď teraz ja urobím prvý krok a darujem milosrdenstvo a odpustenie. Keď som sa prebojoval k tomu, aby som odpustil, ešte v tom istom okamihu som ako dar dostal novú silu pustiť sa s radosťou do ťažkého, skoro bezvýchodiskového diela rekonštrukcie kláštora.“

Posledný český servita

Dôvera P. Bonfilia bola znova vystavená skúške, keď po smrti posledného spolubrata v roku 2002 zostal v novohradskom kláštore sám a tirolská provincia mu už nebola schopná poslať „posilu“. Tento sväto žijúci kňaz bol pripravený nasadiť sa až do krajnosti za zverené duše a aj ako 80-ročný býval často hore až do polnoci. Keď mu v roku 2004 zistili rakovinu pľúc a kostí a sám bol stále viac a viac odkázaný na lekársku pomoc a opateru, on dokonca aj vtedy pracoval neúnavnne ďalej. Zároveň sa s veľkou dôverou modlil, aby misia, ktorú tu on mohol vybudovať, pokračovala i naďalej. A Pán jeho dôveru odmenil. Vďaka láskavosti zodpovedných, predovšetkým provinciála P. Andreasa M. Baura a jeho nástupcu P. Gottfrieda M. Wolfa, a na odporúčanie samotného P. Bonfilia sa tirolská provincia servitov rozhodla darovať čerstvo renovovaný Kláštor sv. Petra a Pavla nášmu spoločen-

stvu, s ktorým P. Bonfilius udržiaval už mnoho rokov priateľské kontakty. V auguste 2005 prišli prví misionári Rodiny Panny Márie do Nových Hradov a ako čestnú službu prevzali aj starostlivosť o tohto staručkého kňaza s veľkými zásluhami. Páter Bonfilius bol prešastný!

Pasívna aktivita veľkého misionára

*P*re „dobrého syna“ Sedembolestnej – to je význam mena Bonfilius – sa posteľ stala oltárom, z ktorého Bohu prinášal ako obeť svoje veľké utrpenia; zriekol sa utišujúcich liekov zmierňujúcich bolesť, len aby si tak – nakoľko to bolo možné – zachoval „jasnú hlavu“. „Čo vlastne znamená byť chorý, bezmocný?“ spýtal sa raz pri kázni. „Človek nedisponuje žiadnou mocou a silou. Chorý človek je pre tento svet nezaujímavý preto, lebo je neproduktívny. Ale keď chorobu prijme a nesieme v Pánovom mene, stávame sa veľmi produktívnymi, samozrejme, pre Božie kráľovstvo – a síce tak tu, ako aj v nebi.“

No napriek tomu nebolo preňho vždy ľahké prijať vlastnú narastajúcu bezmocnosť, keďže počas celého života bol veľmi aktívny. Chorý páter si dal jedného dňa zavolať našich misionárov, aby im oznámil niečo dôležité. „Pochopil som,“ vysvetľoval, „že teraz nadišiel čas, keď sa moja ‚Actio catholica‘, moje aktívne pôsobenie, premenilo na ‚Passio catholica‘, na utrpenie, ktoré znášam z lásky. A pochopil som, že teraz v bolestiach, v chorobe, v tejto bezmocnosti môžem dokonca pôsobiť ešte viac ako počas všetkých tých rokov, v ktorých som bol aktívny.“ Ešte tri dni pred svojou smrťou udelil (s povolením biskupa) sviatosť birmovania jednému mladému mužovi. Dňa 11. októbra 2005 upadol P. Bonfilius do hlbokého spánku, z ktorého sa prebral, keď sa popoludní v jeho izbe slúžila sv. omša. Po sv. prijímaní, ktoré prijal pri plnom vedomí, sa začal jeho posledný boj. S pohľadom upretým na Najsvätejšiu Sviatosť odovzdal P. Bonfilius svoj bohatý život späť do Božích rúk.

Svetlo mladým

Niekoľko kilometrov južne od francúzskeho mesta Albi, uprostred prírody leží Pratlong. V tejto malebnej dedine sa nachádza evanjelizačná škola Jeunesse-Lumière, Svetlo mladým, v ktorej sa v priebehu deviatich mesiacov mladí ľudia zo všetkých kontinentov vzdelávajú a pripravujú na apoštolát medzi svojimi rovesníkmi. Zakladateľom tejto iniciatívy je P. Daniel-Ange, ktorý nám porozprával, ako ho Boh inšpiroval k tomuto dielu.

Povolany už ako dieťa

Daniel-Ange de Maupeou sa narodil 17. októbra 1932 v Bruseli. Jeho veriaci rodičia – matka bola Belgičanka a otec Francúz – dali svojim štyrom chlapcom do života živú vieru a úprimnú lásku

k Ježišovi a Márii. Keďže otec slúžil v armáde, rodina musela často meniť bydlisko a dokonca aj krajinu. Tak Daniel-Ange spoznával už ako dieťa rôzne mentality, čo veľmi rozšírilo jeho obzor a pripravilo ho na budúcu úlohu misionára mladých z celého sveta. Základnú internátnu školu absolvoval vo francúzsky hovoriacej časti Švajčiarska. Vtedy bol ešte len dieťaťom, a keďže veľmi trpel samotou, zle sa učil. Vo všetkých predmetoch mal tie najhoršie známky. Počas druhej svetovej vojny sa rodina presťahovala z Belgicka do Francúzska, do blízkosti Lúrd, potom na Korziku a neskôr do Grenoblu. Posledné školské roky strávil Daniel-Ange v jednom internáte v Anglicku.

Keď 13. júla 1946 prišiel po dlhom školskom roku konečne domov a aj jeho otec sa vrátil z francúzskej kolónie Indočína, všetci spolu slávil skutočný rodinný sviatok. Keďže tento deň mal byť pre 13-ročného Daniela-Ange jedným z najrozhodujúcejších v celom jeho živote, nechajme ho, aby nám sám porozprával, čo sa vtedy udialo:

„Aby sme sa poďakovali nášmu Pánovi za to, že sa všetci opäť vidíme, zišli sme sa večer o štvrt na desať v malej, žiarivo bielej domácej kaplnke, postavenej podľa domu v Efeze, kde Mária dokončila svoju pozemskú púť. Boli sme presvedčení o tom, že tu je zvláštnym spôsobom Panna Mária vždy prítomná. Najprv sme sa spolu pomodlili a potom otec povedal:

„Ježiš, poďakovali sme ti za všetko, čo nám ležalo na srdci. Prihovor sa nám teraz ty.“

Všetci sme boli ticho, aby sme počuli, čo nám Pán v našom vnútri chce povedať. Ja som v hĺbke svojej duše celkom nečakane začul hlas. Bol súčasne silný aj jemný, ale veľmi jasný. Bolo to presne o 21.33:

*„Daniel-Ange, chceš stráviť svoj život so mnou, celý mi ho darovať?
Milovať ma a pomáhať mi zachrániť svet? Chceš pracovať so mnou?“*

Spomínam si na tento moment, akoby sa to bolo stalo včera. Odbrojujúci záblesk, ktorý osvetlil každý deň môjho života a úplne sa ma zmocnil. Bolo to nepochopiteľné, že Boh volal do svojej služby hanblivého chlapca, ktorý v škole nemal dobré známky. Nevedel som to pochopiť: „Boh so mnou počíta! Som pre Stvoriteľa dôležitý! Nehodnotí ma podľa mojich chýb.“ Zároveň som prežil nekonečnú slobodu: „Boh bude rešpektovať moje rozhodnutie. Nevnučuje sa mi. On ma skutočne miluje a snaží sa vo mne vzbudiť lásku, ktorú by si však nikdy odo mňa nevynucoval. Pokorne, sám horiaci láskou a dúfajúci, čaká na moju odpoveď, na odpoveď 13-ročného chlapca.“ Všemohúci Boh je úplne iný, než som si ho ja predstavoval. Dlhé hodiny som plakal, až si moji rodičia mysleli, že ma niečím zranili. „Nie, nie, to sú slzy radosti. Pán ma povolal a ja som odpovedal: Adsum - tu som.“ Adsum sa neskôr stalo heslom nášho spoločenstva.

Moja mama mi pripomenula, že som jej ako 5-ročný raz povedal: „Viem, čím budem, keď budem veľký. Budem priateľom Boha.“ A teraz večer sa Boh stal mojím priateľom. Otec mi prečítal miesto zo Svätého písma, kde sa hovorí o 12-ročnom Samuelovi, ktorý odpovedal na štvornásobné Božie volanie. Potom ma vyviedol von, ukázal na nebo a citoval mi proroka Barucha: „Slnko, mesiac a hviezdy sa ligocú, a keďže sú poslané na ošoh, ochotne poslúchajú“ (6,59). Budem ja menej veľkodušný ako nejaká hviezda?

Hlas, ktorý som počul, nebol žiadnou ilúziou. Dôkazom je, že od tohto okamihu sa celý môj život

radikálne zmenil a že som až do dnešného dňa ešte nikdy ani len na minútu nezapochoyboval o mojom povolaní.

*M*ôj sen – v lete byť dirigentom a v zime lyžiarskym šampiónom – sa rozplynul. Keď som mal 16 rokov, spoznal som benediktínov z Clervaux v Luxembursku. Život tamojších sedemdesiatich mníchov ma veľmi oslovil. Najradšej by som bol hneď zostal s nimi, ale opät mi to vzhľadom na môj vek nedovolil. Počas jednej púte s rodičmi v Ríme som mal možnosť stretnúť sa na audiencii s pápežom Piom XII. Poprosil som ho o povolenie ihneď vstúpiť do kláštora. Ale on mi poradil, aby som opätovo odporúčanie poslúchol, a povzbudil ma dôverovať. Zdalo sa mi, že čas vôbec neubieha, tak veľmi som si želal stať sa konečne mníchom.

30. marca 1950 som ako 17-ročný mohol vstúpiť do rehole k mníchom v Clervaux. Mama ma priviedla do kláštora, a keď videla pri vchode kríž, povedala mi: *„Narodil si sa kvôli nemu.“* Od šťastia som plakal celú noc. Konečne som bol na tom mieste, kde som chcel Bohu darovať celý svoj život. Tu som chcel zostať až do svojej smrti. Ale malo to byť celkom ináč.

„Panna chudobných“ v Afrike

*P*odľa starej kláštornej zásady bol v kláštore iba jeden kňaz, ktorý vysluhoval sviatosti. Všetci ostatní boli mníchmi. Dva týždne po mojom príchode som dostal svoj prvý habit. K tomuto odevu som cítil nechúť, pretože bol čierny, a nemohol som si naň zvyknúť. Po roku a pol som začal mať depresie, takmer som nejedol a nespál. Preto ma opät poslal domov a navrhol mi, aby som začal študovať filozofiu. To som aj urobil, žil som v seminári v Aix-en-provence, ale kláštor mi veľmi chýbal. Potom prišli povinné roky vojenčiny, ktoré som strávil v civilnej vojenskej službe. V tomto čase rástla vo mne túžba založiť malé spoločenstvo, ktorého členovia by žili ako pustovníci vo veľmi jednoduchých podmienkach a v úplnom tichu by pracovali na poli. Spoločne so štyrmi bývalými spolubratmi sme začali žiť v blízkosti Bordeaux podľa príkladu bratského spoločenstva bl. Charlesa de Foucaulda. Naše malé spoločenstvo sme nazývali *La Vierge des pauvres, Panna chudobných*. Vtedajší biskup z Bordeaux bol nadšený našim životným štýlom a hovoril o nás. A tak sa stalo, že na pranie biskupa z Rwandy ma opät poslal do Afriky s úlohou založiť aj tam takéto bratstvo s jednoduchým mníšskym životom.

*A*ko 26-ročný som v roku 1958 s ťažkým srdcom opustil Francúzsko. Ale veľmi rýchlo som sa zalúbil do afrického ľudu. V nadmorskej výške 2000 metrov sme postavili kaplnku ku cti Panny chudobných, ktorá sa stala miestom modlitby pre celú Rwandu.

*D*vanásť rokov som telom i dušou žil pre tieto radostné a otvorené duše, ktoré hlboko poznačili môj život. V roku 1971 sa vo Francúzsku na generálnej kapitule rozhodlo, že už nedostanem povolenie vrátiť sa do Rwandy. Odôvodnenie: *„Afričania by mali zostať medzi sebou.“* To bol pre mňa šok. Po návrate do Európy som si pripadal ako na cudzej planéte. Stretol som veľmi veľa mladých, ktorí nevedeli, čo so životom, hľadali svoje šťastie v drogách, v alkohole a sexe, dokonca si vzali život; a

to namiesto toho, aby životu slúžili! Tolko temnoty! Ako je to možné? Potreboval som mesiace na to, aby som to vnútorne spracoval. V tomto čase som začal popri štúdiu teológie vo Freiburgu vo Švajčiarsku písať svoje prvé knihy. Cez jedného francúzskeho kňaza som spoznal charizmatickú obnovu. Najprv som sa s takýmto spôsobom prežívania viery vôbec nevedel stotožniť, veď ja som bol vždy zalúbený do ticha. Ale 11. januára 1973 sa ma počas modlitbového večera hlboko dotkla Božia milosť a zažil som také silné vyliatie Ducha Svätého, že vo mne začal horieť oheň, ktorý už nikdy nezhasol. Moji spolubratia ma nespoznávali. Ja, ktorý som bol od prírody stelesnená hanblivosť, som išiel do barov a rozprával sa s mladými o Bohu. Vo vlaku som spolucestujúcim ukazoval ikonu Najsvätejšej Trojice a pýtal sa, či vedia, kto to je. Mal som už iba jednu jedinou starosť: Ako môžem mladým dnešnej doby sprostredkovať Božiu lásku?

Zo samoty povolaný k apoštolátu

*P*rior charizmatického spoločenstva ma preto v roku 1975 poslal na tri mesiace do hôr, aby som tam v tichu spoznal, čo Boh odo mňa chce. Tieto tri mesiace sa napokon predĺžili na vyše 7 rokov. Od biskupa som mal povolenie uchovávať v mojej pustovni Najsvätejšiu Sviatosť na poklonu a denne prijímať sväté prijímanie. Vo dne v noci som sa pýtal Boha: *„Čo chceš odo mňa? Čo mám urobiť?“*

*N*ezadržateľne vo mne rástla láska k mladým, predovšetkým k tým, ktorí žijú v prostredí smrti a beznádeje. A krok za krokom mi bolo stále jasnejšie: mám sa zriecť môjho života v ústraní a vyjsť do ulíc, aby som tam mladým rozprával o Božej láske. Po istom čase vonkajšieho apoštolátu sa znova utiahnem do ticha, aby som sa tam opätovne nechal naplniť Božou láskou.

Keď mi prior a príslušný biskup potvrdili autenticitu tohto volania, začal som v roku 1981 svoju misiu. Poradili mi však, aby som sa pre túto úlohu dal vysvätiť za kňaza. Tento neoceniteľný dar som mal prijať z rúk pápeža Jána Pavla II. na Turíce v roku 1981. Ale keď nadišiel tento deň, bol pápež po atentáte ešte stále hospitalizovaný na klinike Gemelli. Vysviackou vo svojom mene poveril pápežského legáta kardinála Gantina. V posolstve pre nás novokňazov nám Ján Pavol II. odkázal, že svoje poranenie obetoval za nás. Tak sa moje kňazstvo zrodilo nielen z krvi nášho Pána Ježiša Krista, ale aj z krvi jeho služobníka Jána Pavla II.

*L*iturgia ma vždy fascinovala, ona je tým miestom, kde sa nebo dotýka zeme. A teraz na moje slovo bude Ježiš živý v hostii. Ježiš je taký pokorný, že poslúchne kňaza. Zažil som, že pri evanjelizácii niet nič väčšieho než slávnostná svätá omša, pretože tam sú vtedy prítomní všetci anjeli a svätí, celé nebo. Svetlom eucharistickej prítomnosti som chcel ožiariť celý svet a proti smrti vo všetkých jej podobách postaviť Život v osobe.

Moje misijné cesty priniesli veľa plodov a počas nich som pochopil čosi veľmi rozhodujúce: tí najlepší misionári mladých sú sami mladí. Ich svedectvo je najsilnejšie, pretože žijú v takých istých podmienkach ako tí, ktorým sa prihovárajú. Ale aby malo ich slovo silu, musia sa títo misionári učiť, musia byť autentickí. Z tejto skúsenosti sa v roku 1984 zrodila evanjelizačná škola Jeunesse-Lumière, ktorú v roku 1994 cirkevne uznal biskup z Albi.“

*„Pre mňa je svätá Eucharistia srdcom môjho srdca,
životom môjho života. Keď chcem eucharistického Ježiša vyniesť v procesii von,
on sa nám dáva k dispozícii. On však disponuje aj mnou,
pretože moje telo a duša sú zasvätené Pánovi. Ja už nemôžem robiť to,
čo chcem, ale robím to, čo robí radosť jemu. Každý z nás hovorí tomu druhému:
Darujem sa ti telom i dušou. Odovzdávam sa ti, rob so mnou to, čo sa ti páči!“
To nie sú žiadne prázdne slová, žiadna teória.
„Na neho hľadte a budete žiarit“ (Ž 34,6).*

Takto vyzýva P. Daniel-Ange mladých. A oni môžu na jeho tvári vidieť, že to, čo im hovorí, je pravda.

Škola modlitby a života

Jeunesse-Lumière je predovšetkým školou modlitby a života. Mladí z celého sveta vo veku od 18 do 30 rokov darujú Pánovi deväť mesiacov svojho života; pri intenzívnej modlitbe v spoločenstve získavajú vedomosti pre evanjelizáciu mládeže a učia sa viesť bratský život podľa evanjeliových zásad. Keďže svedectvo možno dôveryhodne vydávať len o tom, čo sme sami zažili, nejde v tejto škole v prvom rade o poznatky, ale predovšetkým o skúsenosť: o skúsenosť s Bohom a o skúsenosť života v spoločenstve. Na tento čas spoločného života sa všetci rozhodujú žiť celibát lásky a život v mravnej čistote. V iných vidia svojho brata alebo svoju sestru, ktorých stretávajú s úctou a v slobode. Veľa mladých takto prežije uzdravenie a dosiahne zrelú schopnosť milovať, a to bez ohľadu na to, do akého životného stavu budú povolani. Každé tri mesiace posiela biskup mladých na misie do rôznych krajín sveta. Dva týždne chodia potom do škôl, väzníc, sirotincov alebo do domov dôchodcov a tam vydávajú svedectvo o svojej viere. Aj na uliciach rozprávajú o radosti života s Ježišom. Bohatstvo, ktoré dostali, nesú týmto spôsobom do sveta.

Nadine zo Švajčiarska, ktorá v roku 2012 takto strávila v *Jeunesse-Lumière* svoj duchovný rok, povedala: „Pre mňa bolo týchto deväť mesiacov zatiaľ najkrajším obdobím môjho života. Žiť spolu s ostatnými mladými, spolu sa modliť a mať pred očami ten istý cieľ, je niečo nádherné. Modlitba mi dala veľa lásky a hlboký pokoj, ktorý by som nikdy nechcela stratiť. Tam sa dá tak rýchlo spojiť s Pánom! Pre mňa to bolo nebo na zemi.“

Bývalí žiaci už medzitým založili podľa príkladu *Jeunesse-Lumière* sesterské školy: v roku 2004 bola v Lodži (v Poľsku) založená prvá škola pod názvom *Deti svetla*; neďaleko Florencie založil kňaz Gianni Castorani prvú taliansku evanjelizačnú školu *Sentinelle del mattino di Pasqua* (*Strážcovia veľkonočného rána*) a toho času pripravuje P. Cyril založiť novú školu v africkom Benine.

Za toto všetko vďačí Cirkev a svet súhlasu jedného muža; je ním Daniel-Ange, ktorý už ako dieťa odpovedal na Božie volanie: *ADSUM, tu som, Pane, pošli mňa!*

„Pre mňa ja Daniel-Ange sväto žijúci kňaz. Jeho srdce bije pre nás mladých. Zapája sa takmer do všetkých našich žartov a je veselý. Predovšetkým nás však chce vždy viesť k prameňu, k Ježišovi. Myslím si, že žiadna zo statí vo Svätom písme ho necharakterizuje tak dobre ako táto: ‚Ak nebudete ako deti, nemôžete vojsť do nebeského kráľovstva.‘ V modlitbe ustavične opakuje: ‚Ježiš ... Ježiš ... Ježiš.‘ Videla som ho celé hodiny, dokonca celé noci modliť sa pred Najsvätejšou Sviatosťou. Človek by si myslel, že nikdy nie je unavený – a to má 81 rokov! Áno, on robí všetko pre záchranu duší.“ Toľko Nadine.

Od založenia Jeunesse-Lumière v roku 1984 darovalo už takmer tisíc mladých ľudí rok svojho života Bohu a nechali sa formovať v tejto evanjelizačnej škole. 88 párov sa tu našlo a zosobášilo, svoje povolanie tu našli dvaja diakoni a 34 kňazov, 55 mladých ľudí dnes žije v rôznych rehoľných spoločenstvách ako bratia a sestry a 15 seminaristov študuje.

„Otvorte mi brány!“

Sotvakto u nás pozná kňaza z juhu Francúzska, ktorý sa volá Michel-Marie Zanotti-Sorkine. Vo svojej krajine však vzbudil pozornosť, keďže sa mu za pár rokov podarilo od základu obnoviť celú svoju farnosť, ktorá sa nachádza v strede prístavného mesta Marseille. Je povzbudzujúcim príkladom, ktorý nám ukazuje, že aj v dnešnej dobe je nová evanjelizácia možná všade tam, kde je najpotrebnejšia: v samotnej farnosti. Stačí len mať srdce pastiera.

*M*ichel-Marie Zanotti-Sorkine sa narodil v roku 1959 v Nice ako syn talianskeho policajta pochádzajúceho z Korziky a dcéry ruského prisťahovalca. Rodičia mu boli veľkými vzormi. Neboli síce praktizujúcimi kresťanmi, ale Michel-Marie a jeho starší brat boli vychovávaní s veľkou láskou a obaja vyrástli na ohľaduplné a zrelé osobnosti, v ktorých rodičia podporovali ich kresťanskú vieru. V mladosti sa Michel-Marie vďaka farárovi vo farnosti stretol so saleziánskou spiritualitou dona Bosca, bol v nej duchovne formovaný a dostal v nej základ svojej lásky k Panne Márii. Už ako osemročný pocítil kňazské povolanie. Ako 13-ročný stratil predčasne matku. Božie volanie si uchovával hlboko vo svojom srdci aj napriek tomu, že ako 21-ročný si zvolil umeleckú dráhu. Povzbudený známymi skladateľmi piesní sa vydal do Paríža, kde osem rokov vystupoval v rôznych kabaretoch a baroch ako skladateľ a spevák. Bolo to pre neho šťastné obdobie, no ako 28-ročný, povzbudený radou dvoch duchovných, sa rozhodol vzdať svojej kariéry a stať sa kňazom.

Nebolo však pre neho ľahké nájsť si svoje miesto. Vstúpil k dominikánom, kde štyri roky zostal a študoval. Potom ale uchvátený životom svätého Maximiliána Kolbeho prestúpil k františkánom, kde zotrval ďalšie štyri roky. V roku 1997 sa nakoniec rozhodol stať diecéznym kňazom a o dva roky neskôr, vo veku 40 rokov, prijal kňazskú vysviacku z rúk arcibiskupa z Marseille.

Počas viacerých rokov stretával Michel-Marie ako umelec v parížskom nočnom svete nespočetné množstvo ľudí, ktorí žili zdanlivo ďaleko od Boha, ale boli plní túžby po pravde a láske. Pri svojich každovečerných vystúpeniach stála na jeho klavíri malá soška Panny Márie; a keď si niektorí hostia k nemu prisadli, aby si mohli zblízka

vychutnávať jeho hudbu, sošku otočil tvárou k nim a povedal: „Dnes večer je to pre vás.“ Nikdy nikto toto gesto neodmietol. Skúsenosti z týchto rokov veľmi poznačili spôsob, akým sa aj dnes páter Michel-Marie približuje k ľuďom, ako k nim pristupuje v spovednici. Okrem toho, že svoj pôsobivý a silný hlas využíva počas liturgie, páter Michel-Marie ešte stále skladá piesne, pomocou ktorých chce v ľudských srdciach vzbudiť smäd po nekonečnej Božej láske.

V Paríži spoznal Michel-Marie veľa ľudí chorých na AIDS a mnohých z nich sprevádzal až po smrť. Neskôr pre nich zostavil mariánsku modlitbu, ktorá sa s požehnaním pápeža Jána Pavla II. rozšírila po celom svete.

„Myslím si, že sa opäť musíme vrátiť k úplne jednoduchému spôsobu šírenia kresťanstva: prostredníctvom lásky a pohotovosti, schopnosťou prispôsobovať sa rôznym situáciám. Hlbokým pochopením, s úplne nadprirodzeným pohľadom na to, kým v skutočnosti človek je, a to tým, že sa budeme modliť, modliť. To je srdce tejto záležitosti ... my sme iba prostredníkmi.“

„Tu niet veľa práce“

Arcibiskup mu v roku 2004 zveril Farnosť sv. Vincenta de Paul, ktorej imponantný neogotický kostol stojí v centre mesta Marseille. V tomto čase, keď sa to tak vezme, nebol v tejto farnosti takmer žiaden život. Uprostred moslimskej štvrte mesta bol počet praktizujúcich katolíkov menší ako jedno percento. V 80. rokoch sa dokonca rozmýšľalo o zbúraní kostola! Od decembra do marca bol Boží dom zavretý; počas ostatných mesiacov bol síce otvorený, ale sv. omše sa tu slávil iba na sviatky, a to v krypte, kde sa cez sviatky zišlo okolo 100 ľudí, v nedeľu okolo 50, niekedy len 10. Počas všedných dní sa sväté omše neslávili.

Páter Michel-Marie si spomína: „Keď sa môj predchodca dopočul, že som bol vymenovaný za nového farára, povedal mi: ‚Čo ťa posielajú sem, tu vôbec nie je veľa práce!‘ Ale arcibiskup kardinál Panafieu, ktorý, ako viem, dva roky rozmýšľal o tomto pláne, mi povedal: ‚Spolieham sa na teba! Otvor mi – tak ako je to len možné – mreže a brány tohto kostola!‘“

Situácia Katolíckej cirkvi vo Francúzsku je navonok určite v niektorých veciach iná, než ako ju poznáme v nemecky hovoriacich krajinách. Predovšetkým sa tu neplatí cirkevná daň, a aj preto majú diecézy k dispozícii oveľa menej peňazí. Okrem toho patrí väčšina kostolov štátu, a ten sa musí starať o ich údržbu.

Vo vnútorne je to skoro také isté: strata viery a náboženská nevedomosť, veľké množstvo ľudí, ktorí sú voči Cirkvi ľahostajní, nedôverčiví alebo ňou dokonca sklamaní; kňazi, ktorí rezignovali alebo hľadajú riešenie v príliš ľudských iniciatívach...

Aj my sa preto môžeme učiť z príkladu tohto odvážneho, dnes 54-ročného kňaza z Francúzska. Ako sa on v týchto extrémne ťažkých podmienkach pustil do práce? V marci sme sa s pátrom Michel-Marie stretli a boli sme veľmi prekvapení, že aj napriek jeho umeleckej minulosti a jeho mnohým publikáciami z posledných rokov sme v ňom popri všetkej rozhodnosti našli pokorného, takmer až plachého kňaza.

*P*áter Michel-Marie nepoznal do podrobností situáciu vo svojej novej farnosti. Práve preto dostal vo svojej vtedajšej farnosti typickú radu, aby sa rok iba prizeral a nič nemenil... Ale nášho kňaza hnala nevysvetliteľná sila, aby intuitívne urobil presný opak. A tak vypracoval podrobný program, ako má v budúcnosti vyzeráť farský život vo Farnosti sv. Vincenta de Paul. „Myslím si,“ hovorí páter Michel-Marie, „že mi tu Ježiš povedal: Ak nezačneš so zmenami ihneď, neskôr ich už nedokážeš uskutočniť!“

To prvé, čo nový farár hneď po svojom príchode urobil, bolo, že otvoril kostol na 12 hodín denne. „Vyhlásil som, že už čoskoro sa bude svätá omša sláviť denne vo veľkom kostole a nie v dobre vykúrenej krypte..., no vtedy bolo veľmi chladno!“ Páter Michel-Marie sa dal bezodkladne do čistenia svätostánku a v priebehu niekoľkých týždňov vyčistil s pomocou dobrovoľníkov celý kostol. Do stredu postavil Pannu Máriu. Ikonu Panny Márie ustavičnej pomoci, ktorá zabudnutá visela na jednom stĺpe, zavesil na pravý pilier v presbytériu, nad svoje kňazské kreslo. „Na začiatku tu bola veľká dôvera v Ježiša a Pannu Máriu a veľmi, veľmi veľa práce. Hneď na začiatku som urobil rozhodnutia, ale – samozrejme – postupne.“

*A*ko reagovali ľudia na tieto zmeny?

„Snažil som sa byť veľmi dobrý ku každému jednému osobne, nikoho som neposlal domov a nikomu som nepovedal: ‚Milá pani, prestaňte s tým!‘ ... v priebehu mesiacov som sa snažil, aby všetci pochopili: ‚Ak pôjdeme ďalej touto cestou, o päť rokov môžeme našu farnosť zatvoriť!‘ To bolo isté! ... A bolo tu predsa niečo tajomné: ponajprv sa nikto nestážoval. Hneď na začiatku prišlo na nedeľnú svätú omšu 250 ľudí! Moji spolubratia hovorili: ‚Nerob si žiadne nádeje, je to iba preto, lebo si tu nový, o dva týždne budeš mať znova 50 ľudí.‘

No predsa sa to nikdy nevrátilo k tomuto malému počtu! Práve naopak, počet ľudí prichádzajúcich na svätú omšu stále stúpal ... Cez mnohé znamenia mi Boh ukázal, že mám pokračovať ... Popri tom všetkom som sa stretol aj s mnohými utrpeniami, mnohými a veľkými skúškami, ktoré však spôsobili, že plody mojej práce boli isté. Áno, v istom zmysle boli potrebné, ale keď sa práve nachádzaš v ťažkostiach, vnímaš ich ako nespravodlivosť. Je to veľmi bolestivé a nikomu neprajem túto skúsenosť.“

Skôr, než 21-ročný Michel-Marie opustil Nice, navštívil známu francúzsku mystičku Marthe Robin. Bolo to pol roka pred jej smrťou. Prišiel ju poprosiť o radu a povedať jej o svojom pláne, že chce ako hudobník ísť do Paríža a súčasne, pri pohľade na svoje kňazské povolanie, začať diaľkovo študovať teológiu. V Božom svetle mu Marthe jeho plán potvrdila, ale pokiaľ išlo o jeho cestu ku kňazstvu, predpovedala: „Budete potrebovať veľa času!“ A skutočne, kňazskú vysviacku prijal až o 19 rokov.

V službe Božej prítomnosti

*K*ed človek vkročí do kostola, musí byť nádherou toho miesta dotknutý, musí cítiť jeho posvätnosť,“ hovorí páter Michel-Marie. Preto nový farár začal tým, že poriadne vyčistil zanedbaný kostol. „Túto absolútnu čistotu si vyžaduje Kristova prítomnosť vo svätostánku!“ Sakristiu premenil opäť na skutočné miesto ticha a sústredenia. Dal očistiť a nanovo pozlátiť liturgické predmety, zhotoviť nové paramenty a oltárne plachty. V službe tajomstva Božej prítomnosti a sv. omše dostáva všetko pekné svoj zmysel. To cítia aj ľudia, a preto ani v čase finančnej krízy nechýbali dobrodinci, ktorým Boh svojou milosťou otvoril srdce. „Boh dáva tam, kde je uctievaný,“ vie kňaz z vlastnej skúsenosti.

*M*aximálny priestor dáva páter Michel-Marie tajomstvu sv. omše a kráse liturgie: „Musí sa dotknúť ľudských srdc.“ Liturgiu necháva hovoriť samu za seba, bez úvodných slov a vsunutých vysvetlení. Zato je ale každé jeho gesto pokojné a dôrazné, jeho pohľad prezrádza sústredenie a láskyplné vedomie toho, čo práve robí. A hudba robí toto všetko ešte dôraznejším. Takto pomáha kňaz veriacim vstúpiť do Božieho sveta. A už roky je kostol v nedeľu preplnený – každý týždeň prichádza na sv. omšu 700 - 800 veriacich z Marseille i iných miest, prichádzajú ľudia každého veku, všetkých sociálnych vrstiev a každej rasy. Už polhodinu pred sv. omšou sú lavice v kostole do polovice zaplnené a vládne tu posvätné ticho.

Kázeň je pre pátra Michel-Marie jediným prostriedkom, aby počas sv. omše nadviazal s ľuďmi priamy a familiárny kontakt. Mnohí prichádzajú iba preto, aby počuli jeho silné a hlboké kázne, pre každého ľahko pochopiteľné a v každodennom živote uskutočniteľné.

*P*re tohto kňaza je dôležité, aby sa po nedeľnej sv. omši pred bránou kostola s každým jedným osobne (!) priateľsky rozlúčil. „Keď to tak chcete počuť: U nás nemáme nič zvláštne, žiadne skupiny ani hnutia. Všetko sa deje v rámci sv. omše, sv. spovede a osobného kontaktu.“ Nekonajú sa ani žiadne zasadania; všetko dôležité preberie páter Michel-Marie pri spoločných raňajkách alebo obede so svojimi dobrovoľnými spolupracovníkmi, ktorých je teraz okolo 60. Všade vládne atmosféra dôvery. „Organizácia farnosti,“ hovorí páter Michel-Marie, „sa musí podobáť životu v rodine, kde sa každý ujme svojej úlohy. Misia kňaza sa nesmie miešať s úlohami laikov, pretože obe sú rôznej povahy.“ V tom si so svojimi farníkmi úplne rozumie.

V reverende na Canebière

*P*re pátra Michel-Marie je reverenda jeho „pracovným odevom“, ktorý mu umožňuje prísť do kontaktu s ľuďmi, ktorí obvykle nechodia do kostola. Je presvedčený: „Každý má právo na to, aby kňaza rozpoznal. Služba, ktorú konáme, je pre spásu ľudí taká dôležitá, že naša viditeľnosť sa stáva pre nich účinným prostriedkom, aby sa stretli s nadprirodzeným svetom ... Vo svete, ktorý odmieta Boha, sú tieto znaky potrebnéjšie ako kedykoľvek predtým.“

Keď páter Michel-Marie každý deň o ôsmej otvorí kostol a vyspovedá ľudí, ide sa naraňajkovať, no nie do svojho domu, ale von na Canebière, do jednej z najživších nákupných ulíc. Tu si v jednej z kaviarní

objedná kávu, rozpráva sa s ľuďmi, pozve niekoho na croissant. „Aj úplne jednoduchým kontaktom s ľuďmi im môžeme pomôcť zbaviť sa predsudkov, ktoré im bránia očakávať niečo od Cirkvi. Napríklad, Cirkev je vraj bohatá a mieša sa do ich života, kňazi vraj nie sú schopní žiť skromne ...“ Preto tento kňaz trávi v reverende denne určitý čas na ulici medzi ľuďmi, na pošte alebo s predavačom novín. Aj jeho kontakt s moslimami je veľmi priateľský. „Tu na Canebière ma každý pozná ... A ak má niekto nejaký problém, príde za mnou ... Pretože ľudia vedia, že farár svedá pred večernou sv. omšou a potom je pre všetkých k dispozícii vo svojej hovorni vedľa sakristie až do 22. hodiny! ... Diecézny kňaz je ako materinská prítomnosť v spoločnosti, ako matka rodiny, ktorá je jednoducho tu a nechá všetko tak, ak jej dieťa práve potrebuje pomoc pri úlohe z matematiky ... To si vyžaduje veľkú pohotovosť, ale myslím si, že sa to oplatí. Pritom tu nejde o pastoračnú metódu, ale táto pripravenosť musí vychádzať z hĺbky srdca.“

Jedným z dôvodov jeho plného kostola je určite aj misionárska horlivosť veriacich, ktorí pozývajú do Kostola sv. Vincenta de Paul svojich hľadajúcich priateľov a známych. „Vždy im hovorím: ‚Budte pastierskymi psami, ktorí hľadajú a zbierajú ovečky.‘ A oni privádzajú nesmierne množstvo ľudí.“ Ale sú aj mnohí takí, ktorí našli cestu späť do Cirkvi cez „náhodné“ stretnutie s pátrom Michel-Marie na ulici, vďaka jeho viditeľnej prítomnosti a nadprirodzenej добрote, ktorú vyžaruje. „To pre mňa znamená veľa: ľudia, ktorí neboli 40, 50 rokov na sv. omši, sú zrazu tu.“ To nie je teda náhoda, že vo farnosti je veľmi veľa krstov. V roku 2012 ich bolo 171, z toho veľa krstov dospelých. „Pokrstil som 91-ročného muža a pred celým zhromaždením veriacich som sa ho spýtal: ‚Chcete sa stať Božím dieťaťom?‘ On mi odpovedal: ‚Áno, áno!‘ Prišiel v papučiach. Bolo to veľmi pekné, všetci tleskali.“

Moje tajomstvo

Za celým rozkvetom, ako tajomstvo kňaza Michel-Marie, stojí diskrétna, ale zároveň silná prítomnosť Panny Márie. „Pretože bez nej,“ o tom je presvedčený, „sa zaručene celý cirkevný život stáva sterilným ... S ňou alebo bez nej – to rozhoduje o všetkom.“

Keď dal jej ikonu na centrálné miesto v kostole, čoskoro zasvätil aj celú svoju farnosť jej nepoškvrnenému Srdcu. Panna Mária je v jeho kostole uctievaná ako Naša milá Pani od Všemohúcnosti. Zaviedol, že sa v kostole denne modlia tri ružence: jeden na obed, druhý večer pred vystavenou Sviatosťou (ten sa modlia mladí a už naň prichádza 150 – 200 ľudí) a tretí po večernej sv. omši. „A odvtedy,“ uisťuje páter Michel-Marie, „plávame v milostiach! Vyskúšajte to a uvidíte! ... Požehnanie, ktoré vo farnosti stále pretrváva, nie je zázrak, ktorý by pochádzal od úbohého farára, ale prichádza od Panny Márie, ktorá je tu a chce, aby sme takto pokračovali.“

Okedy páter Michel-Marie ešte v mladosti vďaka saleziánom spoznal Pannu Máriu, jeho láska k nej sa stále rozvíjala, „veľmi silným a živým spôsobom ... Táto láska sa stala spoločným životom s ňou. Rozprávam sa s ňou, pracujeme spolu, všetko vo veľkej dôvere ... Táto úcta je vrcholne misionárska: predstavovať ju ako cestu, ktorá vedie k jej Synovi. Myslím si, že dôvod, prečo evanjelizácia nenapreduje, je, že Máriu ešte nepoznáme.“

Páter Michel-Marie vidí ako „hlavné hnacie sily obnovy“: Pannu Máriu, sv. omšu a viditeľné kňazstvo žité v úplnej odovzdanosti. „Všetko musí vychádzať od Boha: budúcnosť Cirkvi povedie cez obnovu kňazstva.“

Zdroj: Michel-Marie Zanotti-Sorkine, Homme et prêtre, éd. Ad Solem

Páter Michel-Marie: „Je to moje malé tajomstvo. Musíme pochopiť, aká dôležitá je Panna Mária v našom živote a že nás vedie, ak my žijeme s ňou ... Ona je naša Matka, univerzálna Matka celého ľudstva ... Keď sme s ňou, sme v Duchu Svätom, ktorý v plnosti žije v nej, a my potom vieme, ako máme žiť a čo máme robiť ... Hovorím vám to ako moje tajomstvo: byť s ňou, hovoriť s ňou ... Ona je s nami, aj keď ju nevidíme.“

V krajine ranného ticha

Kedže sa severokórejský diktátor Kim Čong-un už mnoho týždňov hrubo vyhráža Južnej Kórei a Západu, celý svet sa pozerá na kórejský polostrov s rastúcou obavou. Naproti tomu len málokto vie o tom, akými dobrodružnými cestami sa takmer pred 230 rokmi dostala viera do Kórey. Pritom je však tento začiatok a šírenie kresťanstva v „krajine ranného ticha“ taký jedinečný, že v celých dejinách Cirkvi sa nenájde nič podobné!

*P*o celé stáročia nesmel žiaden cudzinec vstúpiť do Kórey a žiaden domáci obyvateľ nesmel opustiť svoju krajinu; okrem delegácie, ktorá každý rok musela absolvovať namáhavú, tri mesiace trvajúcu cestu do Číny, aby sa v Pekingu poklonila cisárovi a zaplatila povinné dane. Samozrejme, na cisárskom dvore sa zároveň ponúkala aj jedinečná príležitosť stretnúť sa s novými výdobytkami a cudzou ideológiou – myšlienkovým bohatstvom západných krajín. Tak sa v 18. storočí spolu s inými kresťanskými knihami dostalo k učencom do Kórey i dielo Pravá náuka o Pánovi nebies; jeho autorom bol Matteo Ricci, veľký taliansky jezuita a misionár v Číne.

*A*by konfuciánski intelektuáli mohli nové kresťanské učenie podrobne a nerušene vo dne v noci študovať, utiahli sa – zo začiatku zo zvedavosti – a neskôr s rastúcim nadšením niekedy aj na celé týždne do samoty v horách.

Aby dostali o kresťanstve viac informácií, bol v roku 1783 Seunghun Lee, jeden spomedzi nich, vyslaný ako delegát na každoročnú návštevu do Pekingu. Ten ihneď vyhľadal katolíckych misionárov a po niekoľkých intenzívnych mesiacoch vyučovania v roku 1784 ako prvý Kórejčan prijal krst. Kedže sa na túto udalosť hľadalo ako na hodinu zrodzenia a postavenia základného kameňa Cirkvi v Kórei, dostal Seunghun Lee meno Peter, Skala. Ešte v tom istom roku sa tento zaniatený nový kresťan vrátil do svojej krajiny, kde tajne začal svoj činný apoštolát. V jednom zo svojich listov neskôr napísal: „Považoval som hneď za svoju prvoradú povinnosť, aby som hlásal svoje náboženstvo ... svojim príbuzným a priateľom.“

A skutočne, mnohí sa nechali získať pre novú vieru a už onedlho sa stali medzi svojimi známymi zapálenými ohlasovateľmi radostnej zvesti. Títo zasa propagovali evanjelium vo svojich kruhoch, takže sa Ježišovo učenie, len a len prostredníctvom laikov, rozširovalo ako oheň po celej krajine. Peter o tom napísal: „Čoskoro prijalo vieru takmer tisíc ľudí, a keďže tak naliehavo prosili o krst, začal som sám krstiť podľa obradu, ktorý som pri svojom vlastnom krste zažil v Pekingu ja.“

Živá podzemná Cirkev, ktorá žila verne podľa vzoru prvotného kresťanského spoločenstva, musela čakať 10 rokov, kým konečne v roku 1795 prišiel tajne do krajiny prvý čínsky kňaz páter Jakub Chou Moon-Mo. S úžasom tu našiel už 4000 kresťanov, hoci v tejto krajine nikdy predtým žiaden misionár nepôsobil. Dojatý slávil pre nich prvú svätú omšu na kórejskej pôde a poskytol im dar prvého svätého prijímania.

Jeho starostlivosť o duše a jeho činnosť nezostala, samozrejme, utajená pred správnymi orgánmi, ktoré novú vieru už od začiatku brutálne prenasledovali. Za každú cenu chceli chytiť čínskeho kňaza, ktorému sa za šesť rokov podarilo zdvojnásobiť počet katolíkov v Kórei. Keď bol páter Jakub v roku 1801 verejne popravený, stal sa jedným z tých 10 000 (!) kórejských mučeníkov, ktorí v 19. storočí preliali svoju krv za vieru. Ich vytrvalosť a statočné zomieranie sa stali príkladom pre tisíce ďalších – takže neustále rástol počet kórejských kresťanov, ktorí si celé desaťročia vedeli zachovať svoju vernosť, a to často i bez kňaza.

Právom teda Ján Pavol II. pri svojej druhej pamätnej návšteve v roku 1989 mladým v Soule povedal: „Vaši mučeníci, mnohí vo vašom veku, boli vo svojom utrpení a zomieraní silnejší, silnejší ako ich prenasledovatelia vo svojej nenávisti a násilí.“

Aj toto je evanjelizácia!

Ook-soon Francesca, mama našej kórejskej sr. Marianny, sa v Roku viery 2012 vo svojom rodnom meste Soul nechala inšpirovať čímsi veľmi povzbudivým.

Jedného dňa som si pri modlitbe povedala: *Musíš vo svojej viere niečo zmeniť!* Áno, bola som skutočne tuctovou katolíčkou, ktorá si žila, ako sa jej chcelo, a šikovne sa vyhýbala každodenným obetiam. A to i napriek tomu, že s manželom Chung-hae chodím každý deň na farskú sv. omšu do kostola vzdialeného len pár metrov od nášho domu. Pri spätnom pohľade si však myslím, že to bola veľká milosť, keď som v sebe pocítila túto nečakanú túžbu viesť celkom nový, bohumilý život. Aby som Ježišovi ukázala svoju dobrú vôľu, rozhodla som sa vykonať i konkrétny akt lásky, že mu celkom vedome darujem každú prvú hodinu dňa. Svojím elánom som získala i manžela, aby ma odteraz denne sprevádzal na rannú sv. omšu do slávnej katedrály Myeong-Dong v centre Soulu. V krypte pri relikviách mučeníkov niekoľkých kórejských kňazov a francúzskych misionárov sa totiž každý deň slúži o 6.30 svätá omša a po nej nasleduje tichá poklona pred vystavenou Oltárnou Sviatosťou.

Tak sa teda spolu už vyše pol roka každý deň o 5.45 dávame na cestu, aby sme po 40-minútovej ceste metrom do stredu veľkomesta prijali na tomto pokojnom a zvlášť milostivom mieste Pána Ježiša a klaňali sa mu. Potom odchádza môj manžel do práce (pracuje ako webový dizajnér) a ja po svojej opäť 40-minútovej ceste metrom domov začínam s domácimi prácami.

Aj keď skoré vstávania a dlhá cesta boli spočiatku namáhavé, nie je to nič v porovnaní s milosťami, ktoré sme odvtedy dostali. Najkrajšia pritom bola vnútorná premena môjho manžela. Predtým opustil kostol hneď po omši, aby sa vonku mohol porozprávať, ale teraz zostáva (on – konvertita)

v katedrále po bohoslužbe so mnou na našej hodine poklony a pritom si čas ani neuvedomuje. Vrátil mi tiež knihu s podnetmi na poklonu a s úsmevom mi povedal: „Vieš, radšej sa rozprávam s Ježišom sám!“

Zo začiatku som nevedela, komu mám darovať denné odpustky, ktoré v Roku viery vedome v katedrále získavam: dušiam v očistci, za pokoj v Kórei a vo svete alebo za obrátenie hriešnikov? Odkedy som si však spomenula na viacnásobnú výzvu Panny Márie v Medžugorí: *Modlite sa na moje úmysly!*, zverujem svoje modlitby už len Panne Márii. Ona najlepšie vie, kto najviac potrebuje duchovnú pomoc.

Nezabudnuteľná Severná Kórea

P. Anton Trauner zo švábskeho mestečka Wertingen (Nemecko) pôsobí v Kórei vyše 54 rokov. Teraz už 90-ročný misionár desaťročia neúnavne rozširoval po celej krajine fatimské poslanstvo a Zasvätenie Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie, a to vždy s pohľadom upretým na sever tohto polostrova: „Vždy mi veľmi ležala na srdci táto tak strašne utláčaná a hladom týraná Severná Kórea. Ako rád by som použil i moje posledné sily na to, aby sa evanjelium a fatimské poslanstvo dostalo aj tam a aby nastal pokoj a pravá jednota medzi severom a juhom! Vďaka pápežskému nunciovi a kórejskému predsedovi vlády som mohol v roku 1974 zorganizovať za prítomnosti kardinála Stephena Kima, arcibiskupa zo Soulu, po prvýkrát veľké modlitbové zhromaždenie na hraniciach Severnej Kórey. O tom sa vtedy dokonca hovorilo i v severokórejskom rádiu: ‚Tak ako šialené psy štekajú na mesiac, tak sa zhromaždili ľudia na hranici.‘“

Odvtedy sa každoročne 13. mája koná modlitbové stretnutie a slávi svätá omša v Imjingaku, neďaleko severokórejskej hranice, ktorá je od roku 1953 hermeticky uzavretá. Do Imjingaku prichádza takmer 3500 veriacich zo všetkých častí Južnej Kórey, aby sa modlili za pokojné zjednotenie Severnej a Južnej Kórey. Keďže sa 17. augusta 2012 od vlády podarilo získať pozemok v hraničnej oblasti Južnej Kórey a keď bude aj stavebné povolenie, môže sa začať so stavbou svätyne, ktorú chce P. Trauner zasvätiť Fatimskej Panne Márii.

Kým v komunistickej Severnej Kórei je každý kresťan považovaný za „nepriateľa štátu č.1“ a všetky kedysi prekvitajúce kresťanské komunity boli zničené alebo sa stali „umlčanou Cirkvou“, Južná Kórea patrí medzi vedúce krajiny v oblasti modernej technológie. Pre percentuálne najvyšší počet kresťanov ju nazývajú zázrakom Cirkvi Ázie. Ku kresťanstvu sa priznáva každý štvrtý Kórejčan a nie je tu dosť kňazov na to, aby všetkým záujemcom o krst poskytli poučenie o viere. Len v samotnom Soule je každoročne 200 až 400 konvertitov. Kresťanskí laici, tak ako už na začiatku kórejských dejín Cirkvi, sa sami intenzívne začleňujú do evanjelizačnej práce.